

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.942 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
 2. X
 Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2009 tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 7 juli 2005 het Rijk zijn binnengekomen, dienden dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken vroeg op 22 november 2005 de overname aan Duitsland van verzoekers op basis van de verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een

onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.3. Op 14 december 2005 verklaarden de bevoegde Duitse autoriteiten zich akkoord met de overname van verzoekers en hun kinderen.

1.4. Op 23 februari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.5. Op 10 maart 2006 werd verzoekster samen met twee van haar kinderen overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.6. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 1 augustus 2008 opnieuw het Rijk zijn binnengekomen, dienden op 11 augustus 2008 een tweede asielverzoek in België in.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid vroeg op 4 december 2008 aan de Duitse autoriteiten om de overname van verzoekers op basis van de verordening 343/2003/EG.

1.8. Op 23 december 2008 verklaarden de Duitse immigratiediensten zich akkoord met de overname van verzoekers en hun kinderen.

1.9. Op 19 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

De motivering van de beslissing, die verzoeker op 21 januari 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de **Duitse** autoriteiten toekomt, met toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.16.1.e** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.*

*Betrokkene heeft in 1999 in **Duitsland** een asielaanvraag ingediend en de **Duitse overheid** heeft op datum van **23/12/2008** ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.*

Bij zijn interview zegt betrokkene onmiddellijk dat hij reeds asiel vroeg in Duitsland in 1999. Hij zegt dat hij met zijn familie naar Kosovo is terugg(e)keerd op 29/06/2005. Op 07/07/2005 vroeg betrokkene asiel aan in België. Na een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten heeft Duitsland op 14/12/2005 zijn akkoord gegeven tot terugname van betrokkene en diens gezin. Op 10/03/2006 werd enkel betrokkene samen met 2 kinderen overgedragen aan de Duitse autoriteiten omdat betrokkene zelf met 2 andere kinderen was verdwenen. Op 15/10/2007 heeft Duitsland aan België laten weten dat het gezin opnieuw verenigd was en dat het hele gezin in Duitsland verbleef. Betrokkene verklaart dat hij op 20/04/08 of 21/04/2008 is teruggekeerd naar Kosovo. Betrokkene advocaat maakt allerhande documenten over die een werkelijk verblijf van meer dan 3 maanden buiten het Schengengebied zouden moeten staven. Zo is er een brief van een Duitse advocaat waarin deze bevestigt dat zijn cliënten (betrokkene en zijn gezin) zich op 21/04/2008 bij een bepaalde overheidsdienst voor buitenlanders hebben

afgemeld. Deze brief van een Duitse advocaat dd 22/04/2008 bewijst geenszins dat betrokkene en zijn gezin op die datum het Duitse grondgebied effectief hebben verlaten maar verklaart enkel dat het gezin die dag als 'afgemeld' werd geregistreerd. Dit document kan dus niet als een bewijs van **'het verlaten van het grondgebied en het Schengengebied'** worden weerhouden. Betrokkene zelf legt een geboorteakte voor dat op 21/05/2008 werd uitgereikt door de UNMIK. De andere documenten die door betrokkene en diens advocaat aan onze diensten werden overgemaakt, zijn geen officiële documenten. Ook al zou hiermee rekening worden gehouden dan nog tonen deze niet aan dat betrokkene het Schengengebied heeft verlaten voor een periode van meer dan 3 maanden (21/05/08 – datum van geboorteakte en 28/07/2008 – datum laatste document). Op 11/08/2008 vroeg betrokkene met zijn gezin opnieuw asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 04/12/2008 werd een terugnameverzoek aan Duitsland gericht dat op 23/12/2008 positief werd gehonoreerd. De Duitse autoriteiten geven nooit een akkoord tot terugname van personen als er effectief bewijs bestaat van het verlaten van het Schengengebied voor een periode van meer dan 3 maanden waardoor de lidstaat, waar de betrokken personen opnieuw een asielaanvraag indienen, verantwoordelijk wordt. Duitsland heeft zijn expliciet akkoord gegeven tot terugname van betrokkene en diens gezin. Betrokkene verklaart geen eigen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene zou wel schoonouders, 2 schoonbroers en een schoonzus hebben in België. De aangehaalde familie in België is echter allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Trouwens leeft betrokkenes gezin al meer dan tien jaar gescheiden van deze familie in België. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt dat hij niet wil terugkeren naar Kosovo. Hij zegt dat hij nergens anders heen kan. Betrokkene verklaart geen uitgesproken gezondheidsproblemen te hebben. Hij zegt dat hij slaappillen neemt omdat hij anders niet kan slapen. Er zijn echter geen aanwijzingen dat het slaapprobleem van betrokkene hem verhindert om te reizen. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde **Duitse autoriteiten**. (2)(...)"

De motivering van de beslissing, die verzoekster op 21 januari 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de **Duitse** autoriteiten toekomt, met toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art. 16.1.e** van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft in 1999 in **Duitsland** een asielaanvraag ingediend en de **Duitse overheid** heeft op datum van **23/12/2008** ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Bij haar Interview zegt betrokkene onmiddellijk dat zij reeds asiel vroeg in Duitsland in 1999. Zij zegt dat zij met haar gezin naar Kosovo is teruggkeerd op 29/06/2005. Op 07/07/2005 vroeg betrokkene asiel aan in België. Na een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten heeft Duitsland op 14/12/2005 zijn akkoord gegeven tot terugname van betrokkene en haar gezin. Op 10/03/2006 werd enkel betrokkene met 2 van haar 4 kinderen overgedragen aan de Duitse autoriteiten omdat betrokkenes echtgenoot inmiddels met 2 andere kinderen was verdwenen. Op 15/10/2007 heeft Duitsland aan België laten weten dat het gezin opnieuw herenigd was en dat het hele gezin in Duitsland verbleef. Betrokkene verklaart dat zij samen met haar gezin in

april 2008 is teruggekeerd naar Kosovo. Betrokkenes advocaat maakt allerhande documenten over die een werkelijk verblijf van meer dan 3 maanden buiten het Schengengebied zouden moeten staven. Zo is er een brief van een Duitse advocaat waarin deze bevestigt dat zijn cliënten (betrokkene en haar gezin) zich op 21/04/2008 bij een bepaalde overheidsdienst voor buitenlanders hebben afgemeld. Deze brief van een Duitse advocaat dd 22/04/2008 bewijst geenszins dat betrokkene en haar gezin op die datum het Duitse grondgebied effectief hebben verlaten maar verklaart enkel dat het gezin die dag als 'afgemeld' werd geregistreerd. Dit document kan dus niet als een bewijs van **'het verlaten van het grondgebied en het Schengengebied'** worden weerhouden.

Betrokkenes echtgenoot legt een geboorteakte voor dat op 21/05/2008 werd uitgereikt door de UNMIK. Alle andere documenten die door betrokkene en haar echtgenoot en hun advocaat aan onze diensten werden overgemaakt, zijn **geen officiële documenten**. Ook al zou hiermee rekening worden gehouden dan nog tonen deze niet aan dat betrokkene het Schengengebied heeft verlaten voor een periode van meer dan 3 maanden (21/05/08 - datum van geboorteakte van betrokkenes echtgenoot en 28/07/2008 - datum laatste document). Op 11/08/2008 vroeg betrokkene met haar gezin opnieuw asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 04/12/2008 werd een terugnameverzoek aan Duitsland gericht dat op 23/12/2008 positief werd gehonoreerd. De Duitse autoriteiten geven nooit een akkoord tot terugname van personen als er een effectief bewijs bestaat van het verlaten van het Schengengebied voor een periode van meer dan 3 maanden waardoor de lidstaat, waar betrokken personen opnieuw een asielaanvraag indienen, verantwoordelijk wordt. Duitsland heeft zijn expliciet akkoord gegeven tot terugname van betrokkene en haar gezin.

Betrokkene verklaart dat haar ouders in België wonen. Ook 2 broers, een halfbroer en een zus van betrokkene zouden hier in België wonen. Voorts zou betrokkene, nog een zus hebben die in Duitsland woont. De aangehaalde familie in België en Duitsland is echter allemaal meerderjarig en behoort niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België en in Duitsland. Betrokkene verklaart zelf dat zij haar familie al tien jaar lang niet meer heeft gezien.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Zij zegt dat zij niet wil terugkeren naar Kosovo. Zij zegt dat zij haar familie al tien jaar lang niet meer heeft gezien en dat zij hier bij hen wil wonen.

Betrokkene verklaart dat zij gezond is maar dat zij bang is dat zij terug moet.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich met haar gezin aan te bieden bij de bevoegde **Duitse autoriteiten**. (2)(...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 4, punt 5, en 10, punt 2, van de verordening 343/2003/EG.

Artikel 4, punt 5, van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

"De lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, is verplicht om, op de in artikel 20 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, over te gaan tot terugname van de asielzoeker die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten inmiddels ten minste drie maanden heeft verlaten of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel."

Artikel 10, punt 2, van de verordening 343/2003/EG bepaalt verder:

“Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker – die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen – ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat.

Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

2.1.1. Verzoekers betogen dat zij een document hebben overgemaakt waaruit blijkt dat zij zich op 21 april 2008 in Duitsland lieten afschrijven. Zij geven verder aan dat zij nog tal van andere bewijsstukken hebben voorgelegd waaruit kan afgeleid worden dat zij in Kosovo verbleven tot 28 juli 2008 en besluiten dat - nu zij aantoonen dat zij meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten verbleven - de Belgische autoriteiten, op basis van artikel 4, punt 5, van de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielverzoek.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk maken dat artikel 4, punt 5, van de verordening 343/2003/EG in hun geval van toepassing zou kunnen zijn. Zij bewijzen immers niet dat zij een asielverzoek hebben ingediend in een andere lidstaat na een eerder asielverzoek *“te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot vaststelling van de staat die verantwoordelijk is.”*

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid terecht vaststelde dat uit het feit dat verzoekers zich op 21 april 2001 in Duitsland hebben afgemeld - gegeven dat wordt bevestigd door een Duitse advocaat - niet blijkt dat zij op dat ogenblik ook het Duitse grondgebied verlaten hebben. Verzoekers stellen weliswaar nog dat hun afschrijving geldt als een vermoeden van vertrek en dat aangezien zij op 21 mei 2008 in Kosovo een geboorteakte verkregen, mag verondersteld worden dat zij reeds eerder ter plekke verbleven, doch weerleggen, door hun verwijzing naar vermoedens en veronderstellingen, de stelling van het bestuur niet dat verzoekers in gebreke blijven ‘aan te tonen’ dat zij het Schengengebied voor een periode van meer dan drie maanden verlaten hebben. Los van de vraag welke bewijskracht de andere door verzoekers voorgelegde stukken hebben, moet verder opgemerkt worden dat het oudste in Kosovo opgestelde overtuigingsstuk gedateerd is op 21 mei 2008 en het meest recente op 28 juli 2008, zodat deze stukken hoe dan ook niet het bewijs leveren van een verblijf van meer dan drie maanden buiten het Schengengebied. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 4, punt 5, van de verordening 343/2003/EG.

2.1.2. Met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 10, punt 2, van de verordening 343/2003/EG dient erop gewezen te worden dat deze bepaling slechts dienstig kan ingeroepen worden indien artikel 10, punt 1, van de verordening 343/2003/EG niet geldt - wat niet wordt aangetoond - en dat zelfs indien artikel 10, punt 2, van de verordening 343/2003/EG van toepassing is, bij de beoordeling van de vraag welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek dient uitgegaan te worden van de situatie ‘ten tijde van het indienen van het verzoek’. Verzoekers kunnen derhalve niet nuttig verwijzen naar hun verblijf van meer dan vijf maanden in België na het indienen van hun asielverzoek.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 15, punten 1 en 2, van de verordening 343/2003/EG stellen verzoekers dat er sprake is van een verkeerde feitenvinding. Verzoekers stellen dat het feit dat verzoekster haar in België verblijvende verwanten reeds tien jaar niet meer gezien heeft en dat zij niet afhankelijk is van hun hulp niet uitsluit dat de humanitaire clausule vervat in artikel 15, punten 1 en 2, van de verordening 343/2003/EG toegepast wordt. Zij geven verder aan dat deze clausule niet enkel voorbehouden is voor gezinsleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, i, van de verordening 343/2003/EG, maar geldt voor gezinsleden en *'andere afhankelijke familieleden'*.

Artikel 15, punten 1 en 2, van de verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt de lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden."

Artikel 2, i, van de verordening 343/2003/EG voorziet volgende definitie:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

"gezinsleden": voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;"

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel recht kunnen putten uit artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, nu deze bepaling enkel voor een lidstaat in de mogelijkheid voorziet om af te wijken van de in de verordening 343/2003/EG voorziene bevoegdheidsregels. Daarnaast moet, ten overvloede, worden benadrukt dat verzoekster

geen gezinslid is, in de zin van artikel 2, i, van de verordening 343/2003/EG, van haar in België verblijvende verwanten en dat, aangezien zij zelf verklaarde deze personen al tien jaar niet meer gezien te hebben, het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat zij niet afhankelijk is van de hulp van deze familieleden. Verzoekers tonen derhalve met hun uiteenzetting geenszins aan dat de bestreden beslissing het gevolg is van een verkeerde feitenvinding en er enige appreciatiefout werd gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.